

ήταν, άσυγύριστη με την πρωινή της σκαμπαβία, ροβόλησε τη σκαλίτσα, βγήκε στο περβόλι, έτρεξε στα χαλίκια με τις παντούφλες της και μπήκε στην Έκκλησία από τη γυάλινη πόρτα του περβολιού.

— Καλέ, τί μου λέει έτούτος έδω; άρχισε άμέσως να φωνάζει του παπα. Θέλεις, αλήθεια, νάλλάξης τά σκεπάσματα τση Πρόθεσης;... Μά γιατί;

— "Ωχ, άδρεφή! άποκρίθηκε από τὸ 'Ιερό ὁ παπα - Ζήσιμος, σταματώντας τὴν εὐχή πὸ μωρμούριζε: ζήτημα θὰ τὸ κάμης καὶ τοῦτο; "Ετσι θέλω! ἔτσι μάρεσει!

"Η παπαδιά στάθηκε στὰ σκαλοπάτια τοῦ 'Ιεροῦ καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ κλειστὸ μισοθυρόφυλλο τῆς ἀκρινῆς θύρας. Σὰ γυναίκα, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μῆ πάρα πέρα.

— "Ας τα έφτοῦνα καὶ λέγε μου! Μὴν έμαγάρισε πάλι ἡ γάτα; Μὴν τὴν έκαμε πάλι τὴν κουτσουκέλλα ἢ καταραμένη; ἔ;...

— Μὴ μὲ σκοτίζεις, ἀποκρίθηκε ὁ παπᾶς, μόνο δῶσε τοῦ Χριστοῦ ὅ,τι σοῦ εἶπε, καὶ γλήγορα! "Ελα! γιὰ τὰ λιγώτερα, γιὰτὶ σήμερα δὲ μοῦ περισσεύει ὄρεξι.

"Η παπαδιά έκύτταξε μέσα στὸ 'Ιερό, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὰ σημάδια. "Η Πρόθεσις ἦταν γυμνὴ καὶ σὰ βρεμένη. Χωρὶς ἄλλο, κάπου εἶχαν ξεπλύνει τὸ βαμμένο ξύλο, μέσα στὴν κώχη τοῦ τοίχου, πὸ εἶχε ζωγραφισμένη μιὰν "Αποκαθήλωσι. Δίπλα, σ' ἓνα σκαμνί, ἦσαν τοποθετημένα ἀνάκατα τὰ ἱερά σκεῦη: μὰ τὰ λευκά σκεπάσματα, πὸ εἶχαν σηκώσει, δὲν φαίνονταν πουθενά.

"Αν δὲν ἦταν συναχωμένη ἡ παπαδιά, θὰ αἰσθανόταν καὶ μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπὸ ξύδι δριμύ. Μὰ τῆς χρειάζονταν κι' αὐτὸ γιὰ νὰ καταλάβῃ; Τὰ σημάδια ἦσαν ὀλοφάνερα.

— Παπα, τί μοῦ τὸ κρύβεις; Ξαναφώνησε τὴν έκαμε πάλι ἡ παληόγατα!

— "Ε, λοιπὸν ναῖσκε! ἀποκρίθηκε ἀπὸ μέσα ὁ παπᾶς: θὰ σὲ φοβηθῶ; τὴν έκαμε πάλι ἡ παληόγατα! Εἶνε ἄλλο;

— "Αἱ!... οὐρλιασε ἡ παπαδιά καὶ δάγκασε μὲ λύσσα τὸ δάκτυλό της. Ποῦ εἶνε; Τώρα, τώρα θὰ τὴν εὐρω! Κι' ἂ δὲν τὴ σκοτώσω ἀπὸ τὸ ξύλο, νὰ μὴ μὲ ματαπῆς Μαρία!

Γύρισε, έσπρωξε τὸ Χρῆστο πὸ τὴν εἶχε ἀκολουθήσει καὶ στεκόταν ἀπὸ πίσω της, καὶ βγήκε έξω, γιὰ νὰ βρῆ τὴν πίξια, τὴ δίξια, τὴν παληόγατα. "Ο παπᾶς τὴν πῆρε ἀμέσως τὸ κατόπι, σπρώχνοντας κι' αὐτὸς τὸν κακόμοιρο τὸ Χρῆστο, πὸ βρέθηκε κει νὰ τοῦ φράξῃ τὸ ὄρομο.

— Νὰ μοῦ φέρης πρῶτα τὰ σκεπάσματα νὰ συγυρίσω τὴν "Αγία Πρόθεσι, τῆς φώνησε στὸ περβόλι, κι' έπειτα νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὴ γάτα καὶ μακάρι νὰ τὴν σουκίσῃς. "Εμένα μοναχά νὰ μὴ μοῦ πῆς λόγο. Τάκοῦς; Κῦτταξε, μὴ μὲ κολάσης ἀμπονόρα, γιὰτὶ σήμερα θὰ λειτουργήσω!...

— Σὰ νὰ μὴν έφτανε, βλέπεις, τὸ κόλασμα πὸ σοῦ κάνει ἡ γάτα! ἀποκρίθηκε ἡ παπαδιά καθὼς έμπαινε στὸ σπιτάκι. Βλέπε τα τώρα, πὸ δὲν μάφησες νὰ τὴν πετάξω μὲ τὸ πρῶτο!

Στὸ τέλος — τί εἶχε νὰ κάμη; — έβγαλε τὰ καλὰ σκεπάσματα, τὰ έδωσε τοῦ Χριστοῦ, κλαύτηκε στὴ Σουζάννα, τοῦ ἄμα ἄκουσε τὴν καινούργια «συφορὰ» έκαμε χίλιους σαυρούς, κι' έπειτα άρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῆ τὴ γάτα. Μὰ ἡ ψιφίνα δὲν ἦταν πουθενά.

— Καπνὸς εἰνῆκε καὶ χάθηκε; έλεγε μὲ φούρκα ἡ παπαδιά.

— Νόημα ὡς τόσο πὸ ἔχει έφτοῦνο τὸ ζωντανό! έλεγε ἡ Σουζάννα. Δὲν τὸ ματαεἶδα! Τὸ κατάλαβε πὸς κάτι μεγάλο κακό έκαμε καὶ κρύβεται!...

— Μπορεῖ νὰ τὴν έκρυσε ὁ πατέρας σου, γιὰ νὰ μὴν τοῦ τὴ σκοτώσω, εἶπε ἡ παπαδιά. Ξέρεις ἀγάπη πὸ τῆ ἔχει; Μ' αὐτὸ ἦταν καθαρὴ συκοφαντία! Οὔτε στιγμὴ δὲν συλλογίστηκε ὁ παπα - Ζήσιμος νὰ κρύψῃ τὴ γάτα ἀπὸ τὴν ὄργη τῆς συμβίας του. Μάλιστα, μποροῦσε νὰ ποῦμε, πὸς τὴν εὐρίσκε δίκαιη, γιὰτὶ, αλήθεια, ἡ ἀγαπημένη του τὸ παράκανε. "Οχι πάλι ἴσιαμε κει!... Κι' ἐνῶ ἀποτελείων τὸ συγύρισμα στὸ 'Ιερό, μὲ τὶς σχετικὲς εὐχές, συλλογίζονταν πὸς έπρεπε νὰ καταπνίξῃ τὴ συμπάθειά του καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν παπαδιά νὰ ξεκάμη τὴ γάτα ὅπως ἤθελε. Σιγὰ - σιγὰ ὁμως ἡ σκληρὴ αὐτὴ σκέψις ὑποχώρησε σ' ἄλλη μαλακώτερη. Δὲν έπρεπε νὰ έπιτρέψῃ στὴν παπαδιά νὰ βασανίσῃ ἄδικα τὸ ζῶο. Γιατὶ κι' ὁ Διάβολος ἂν τὸ έκανε

ὄργανό του, τί έφταιγε αὐτὸ τὸ κακόμοιρο; "Οχι, δὲ θὰ τῶδινε τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸ πετάξῃ στὴ θάλασσα. Θὰ τῶδινε τοῦ Γερόλυμου τοῦ φίλου του, νὰ τὸ κρατήσῃ στὸ μαγαζί.

Καὶ πάλι ἀργότερα, ἀφοῦ «πῆρε καιρὸ» κι' άρχισε νὰ γίνεταί τάμφιά του γιὰ τὴ λειτουργία, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μικροῦ Νιόνιου, ἀκόμη μαλακώτερη σκέψις τοῦ ἦλθε: θὰ κρατοῦσε τὴ γάτα καὶ θὰ πρόσεχε μόνο, κάθε βράδυ, νὰ κλείνῃ καλὰ καὶ τὶς τρεῖς θύρες τοῦ 'Ιεροῦ. "Αλήθεια, γιὰ τὰ ποντίκια τῆς 'Εκκλησίας τὴν εἶχε καὶ τὴν ἄφηνε νὰ μπαινοβγαίνῃ ἐλεύθερα. Μ' ἀφοῦ ἦταν τέτοια, θὰ τὴν περιώριζε.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ ψιφίνα εξακολουθοῦσε νὰ εἶνε κρυμμένη. "Αλλοίμονό της ἂν «έκομπαρίριζε» ἐκεῖνη τὴν αὐγή! Μὰ ἦταν πολὺ πονηρὴ, ἢ πολὺ τυχερὴ, καὶ δὲν ἐφάνηκε καθόλου ὡς τὸ μεσημέρι. Μόνο τὴν ὥρα πὸ ἡ παπαδιά ἐκένωσε στὴν ἀπλάδα τὸ ραγοῦ, ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ περβόλι ἓνα δειλὸ νιαούρισμα. "Ο παπα - Ζήσιμος, περιμένοντας στὴν τραπεζαρία, πετάχτηκε ἀμέσως. "Αλαφιασμένη, πετάχτηκε μαζύ του κι' ἡ παπαδιά: μὰ ὁ παπᾶς τὴν κράτησε στὴν πορτοῦλα τῆς κουζίνας.

— Στάσου, τῆς εἶπε, εἶνε δικὴ μου δουλειά! "Εγνοια σου, καὶ θὰ τὴν κάμω ἐγὼ πὸ νὰ μὲ θυμάται.

"Η παπαδιά ὑποχώρησε, γιὰτὶ εἶχε καὶ τὸ φαί, κι' ὁ παπᾶς έκραξε μὲ γλύκα τὴ γάτα καὶ, μόλις ἐζύγωσε, τὴν ἄρτιαξε ἀπότομα ἀπὸ τὴ μέση.

— "Ελα ἐδῶ, τῆς εἶπε: ἔλα ἐδῶ, νὰ σὲ μάθω ἐγὼ πὸς... Δὲν ἀπόσωσε τὴ φράσι, μόν' ἀνέβηκε τὴ σκάλα τῆς σοφίτας, πέταξε κει-μέσα τὴ γάτα, τὴν κλείδωσε, πῆρε τὸ κλειδί καὶ κατέθηκε.

— Τοῦ ἔδωσα κάτι κλωτσιές, πὸ θὰ τοῖ θυμάται! εἶπε ψέμματα τὴ στιγμὴ πὸ καθόνταν στὸ τραπέζι, τάχα θυμωμένος.

— "Εσύ; οὔτε δὲ θὰ τὴν ἀγγιαξῃς, κάνω ὄρκο! εἶπε ἡ παπαδιά. "Ας εἶνε, έπειτα τὴ λογαριάζω ἐγὼ.

— Ναι, ἂν τὴ βρῆς!

— "Εφυγε;

— "Αμὴ ματαγυρίζει έφτοῦνη, ἄμα εἶδε πὸς τὴ δέρνω κι' ἐγὼ; Μέρες θὰ κάμη τώρα νὰ πατήσῃ ἐδῶ μέσα.

"Ετσι ὁ παπα - Ζήσιμος κατῶρθε νὰ προφυλάξῃ τὴ γάτα τοῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς παπαδιάς, ὡς πὸ πέρασαν ἡ πρῶτες ἐπικίνδυνες ὥρες. "Υστερα ξανανέθηκε κρυφά στὴ σοφίτα γιὰ νὰ τῆς ρίξῃ λίγο φαί καὶ προσπάθησε νὰ μερέψῃ τὴ συμβία του μὲ λόγια. "Ηταν ἐκεῖ κι' ὁ "Ανθιμος ὁ ἀναγνώστης, κι' ὁ φίλος του ὁ Γερόλυμος, κι' ἓνας ἄλλος ἐνορίτης, πὸ εἶχαν μάθει ἐμπιστευτικὰ τὴν αὐγινὴ συμφορὰ καὶ λυπηθήκανε πολὺ.

— "Ε, παιδιὰ μου! τοὺς έλεγε ὁ παπα - Ζήσιμος, ἐνῶ ἔπιναν τὸν καφέ στὴ σάλα. Πόσοι κι' ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους δὲ μαγαρίζουν τὰ "Αγία καὶ δὲ βεβηλώνουν τὰ 'Ιερά καθημέρα, χωρὶς νάχουν περισσότερὴ συναίσθησι ἀπὸ τὴ γάτα μου! Εἶδα ἐγὼ τέτοιους στὴ ζωὴ μου!... Πρέπει ὁμως νὰ συχωρᾶμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους, ὅπως συχωρᾶμε καὶ τὸ ζῶο πὸ δὲν ἔχει λογικό. Δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ κακό. Μονάχα δὲν ξέρουν τί κάνουν.

— Καλὰ λέει ὁ παπᾶς! ἐπεδοκίμασε ὁ Γερόλυμος.

— Μπορεῖ νὰ λῆ καλὰ ὁ παπᾶς, εἶπε τότε ἡ παπαδιά: ἐγὼ ὁμως, ἂν ξανακάμη τέτοιο πρᾶμμα ἢ γάτα του, θὰ τὴν πνίξω. Δὲ μοῦ γλυτώνει! ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΧΩΡΗΤΑ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΘΡΗΝΟΥΣΕ

"Ενας "Εβραῖος, ὀνομαστὸς τσιγκούνης, εἶχε τὴν ἀτυχία κάποτε νὰ χάσῃ τὸ μοναχογυιό του.

Τὸ δυστύχημα αὐτὸ τὸν εἶχε λυπήσει τρομερὰ — έτσι τοῦλάχιστον φαίνόταν. Κάποιος φίλος του τότε τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ελα, φίλε μου, κάνε κουράγιο. Πρέπει νάχῃς θάρρος καὶ νὰ μὴν κάνῃς ἔτσι. Αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος...

Κι' ὁ "Εβραῖος τοῦ ἀπάντησε, κλαίγοντας πάντα:

— Τὸ ξέρω πὸς αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος: Κερδοσκόπος καὶ αἰσχροκερδῆς. Τί θάρρος λοιπὸν νὰ κάνω; Πὸς νὰ μὴν κλαίω; Κῦτταξε αὐτὴ τὴν κάσσα. Μοῦ ζητοῦν γιὰ δαύτη τριακόσιες δραχμὲς καὶ δὲν ἔχει ἀπάνω τῆς οὔτε δεκαπέντε δραχμῶν σάνιδι!

Προσεχῶς στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς ἐπικῆς βασιλείας
τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ